COLECŢIA RÂSUL LUMII

CHRISTOPHER BUCKLEY (n. 1952, Washington), scriitor și editor la *Forbes*, este unul dintre satiriștii politici de forță ai Americii. Fost consilier personal al lui George Bush, Buckley nu ratează prilejurile de a-i lua peste picior pe democrați, ba chiar le vânează pașii greșiți. Dovadă? Romanul *No Way to Treat a First Lady* (*Nu te porți așa cu Prima Doamnă*), publicat la scurtă vreme după scandalul Monica Lewinsky. Viața pe coridoarele puterii, crizele de pe Capitol Hill sau de la Casa Albă, raporturile administrațiilor democrate cu țările islamice și obsesiile americanului de rând (la loc de cinste, OZN-urile, îndobitocirea prin televiziune și literatura motivațională) sunt subiectele predilecte pe care Buckley le fructifică în veritabile recitaluri de măiestrie comică.

Cărți de Christopher Buckley:

Nu te porți așa cu Prima Doamnă (Humanitas, 2005)
Florence a Arabiei (Humanitas, 2007)
Deranj la Casa Albă (Humanitas, 2007)
Dumnezeu mi-e broker (Humanitas, 2008)
Fumatul strict permis (în curs de apariție la Humanitas)
Omuleții verzi (în curs de apariție la Humanitas)
Dacă mori, sărim cu banu' (în curs de apariție la Humanitas)
Îți fac o Curte Supremă (în curs de apariție la Humanitas)

JOHN TIERNEY (n. 1953) este ziarist și lucrează la *New York Times* din 1990. Își începe activitatea în presă ca student la Universitatea Yale, unde conduce revista *Yale Daily News*. Înainte de-a ajunge la *New York Times* lucrează pentru ziarele *Bergen Record* și *Washington Star*, precum și pentru revistele *Science 86*, *Health* și *Discover*. Tierney se consideră libertarian și scrie articole cu o pronunțată tentă critică despre războiul împotriva drogurilor, Amtrak, reciclarea obligatorie a deșeurilor și o mulțime de alte subiecte. Este autorul volumului *The Best Case Scenario Handbook*, o parodie a serialului *The Worst Case Scenario Handbook*.

CHRISTOPHER BUCKLEY • JOHN TIERNEY

Dumnezeu mi-e broker

Un călugăr-mogul dezvăluie șapte legi și jumătate ale creșterii spirituale și financiare

Traducere din engleză de
RĂZVAN NĂSTASE

HUMANITAS
BUCUREȘTI

nota autorului

La sfârșitul fiecărui capitol din această carte veți găsi câte una din cele șapte Legi și Jumătate ale Creșterii Spirituale și Financiare. După fiecare lege se găsește câte o Meditație asupra Pieței menită să vă adâncească revelația Legii. Aceste „meditații“ sunt cu precădere munca domnilor Christopher Buckley și John Tierney, pe care editorul i-a adus mai târziu în încercarea de a, vorba lor, „lua la palme materialul“. Nu a fost o colaborare tocmai ușoară. Deși nu am nici o îndoială că domniile lor Buckley și Tierney sunt profesioniști desăvârșiți, e nevoie de finețe pentru a traduce principiile spirituale în lecții pe care le poate pricepe oricine. N-am căzut întotdeauna de acord asupra cuvintelor cele mai potrivite pentru a exprima aceste „meditații“, dar editorul a explicat, nu o dată, că ele erau „o necesitate a oricărei cărți de dezvoltare personală“. Din asta am dedus că altminteri cartea n-ar fi fost publicată. Am acceptat, dar sper că cititorul va înțelege că tehnicile și exemplele – fără a mai aminti aici și sentimentele – exprimate prin aceste „meditații“ nu-mi aparțin.

Din motive care se vor lămuri, mi-am luat anumite libertăți în ceea ce privește o parte din faptele povestite aici. Istoricii nu cad mereu de acord în privința anumitor detalii

despre viața și scrierile Sfântului Thaddeus al Tesaliei. În afară de asta, vă asigur că, oricât ar fi de greu de crezut, fiecare cuvânt citat din lucrările lui Deepak Chopra sau al oricăror alți autori moderni e strict autentic.

Fratele Mog,
Mănăstirea Cana

abatelui,
cu gândul că mila și iertarea Domnului
sunt fără de sfârșit.

capitolul întâi

criză în sihăstrie... abatele aduce un guru... un pont ceresc

Ziua a început așa cum începeau toate zilele la Mănăstirea Cana, cu bătaia clopotelor și zgomotul târșâit al sandalelor pe linoleumul crăpat al podelei. Odinioară, în loc de linoleum fusese marmură lustruită, vândută însă cu mult timp în urmă pentru a se plăti cele necesare în acele vremuri de necazuri fără sfârșit. Până acum ne obișnuiserăm cu toții cu sărăcia, dar în acea dimineață răcoroasă de septembrie, nici unul dintre noi nu avea habar cât de cumplită era situația în care ne aflam.

Era începutul celui de-al doilea meu an de cucernicie și eram tare entuziasmat la gândul că mi se permitea din nou să vorbesc, după tradiționalul an de tăcere. De-a lungul acelui an m-am tot întrebat ce vor fi zicând ceilalți frați despre mine. Schimbasem viața de broker pe Wall Street pe una de contemplare, servieta pe mătănii și vacarmul bursei pe cântecele gregoriene. Odată, pe când eram în genunchi și frecam linoleumul (cu grija de a nu-l peria prea tare pentru a nu se crăpa și mai rău), l-am auzit pe fratele Fabian spunându-i fratelui Bob:

— Bănuiesc că *fratele Mog* a cumpărat scump și a vândut ieftin.

Acea înțepătură jucăușă a prins și de-atunci am rămas printre ceilalți călugări cu porecla de fratele Mog. Jurământul

meu de tăcere nu m-a durut niciodată mai mult decât atunci, dar apoi mi-am reamintit că tocmai de-asta căutasem adăpost din calea unei lumi lacome. Și dacă e să o spun pe-a dreaptă, nu erau prea departe de adevăr. După cum mi-a spus șeful în ziua când am fost concediat din firmă:

— A fost o perioadă extraordinară de creștere a pieței, una dintre cele mai bune din toate timpurile. Cum ai reușit să pierzi atât de mult din banii clienților noștri?

N-am avut ce să-i răspund. Am ieșit și am luat-o spre barul lui Slattery.

— 'Neața, 'neața, a zis Slaterry. Ca de obicei?

Obiceiul *meu*? *Câte* dimineți petrecusem oare acolo, citind ziarul, în timp ce dădeam gata un Bloody Mary după altul?

— Auzi, Slattery, am zis, dă-mi voie să te întreb prietenește: ești de părere că am o problemă cu băutura?

M-a privit gânditor.

— Păi, ar avea de-a face cumva cu slujba?

— Nu prea mai are, am spus cu sinceritate.

Cam asta e tot ce-mi mai amintesc din acea zi. Am ajuns apoi să-mi odihnesc oasele într-un depozit, lângă o cutie cu sticle etichetate „Cana 20-20". Cu destulă greutate și chinuindu-mă un pic, am reușit să mă ridic în genunchi și să cercetez una dintre sticlele care păreau să conțină vin roșu, cu o nuanță portocalie. Am deșurubat dopul și am tras o dușcă. Am fost dintr-odată convins, deși nu încercasem niciodată, că un amestec de acid sulfuric și Kool-Aid[1] de struguri ar avea exact același gust ca lichidul care sălășluia acum în gura mea. Am scuipat pe jos și m-am târât către toaleta bărbaților pentru a-mi clăti depunerile nisipoase. Când m-a găsit Slattery, mă zgâiam în oglindă, extrăgându-mi ceva ce păreau a fi particule de praf dintre dinți. Închisese deja prăvălia

1. Băutură instant, cu diferite arome, folosită și pentru diferite vopseluri de păr (*n.tr.*).

pentru acea noapte, dar l-am rugat să-mi dea oarecșce cafea pentru a-mi alunga gustul. Mi-a turnat o ceașcă la bar.

— Știi, a spus el, în vreme ce mă opăream încercând să beau cafeaua, poate că nu erai făcut pentru Wall Street. După ce te-am văzut dimineți la rând pe-aici, am senzația că tot ce-ți doreai era să scapi de luminile scenei. Nu-ți trebuie o sticlă pentru asta.

Cuvintele lui m-au fripț mai ceva decât cafeaua, deși nu la fel de mult precum vinul. Poate că, la urma urmei, nu eram menit pentru bursă.

— Ia-ți tălpășița de aici, m-a îndemnat el. Du-te la țară. Mai ai habar măcar cum arată iarba?

A arătat spre un calendar care înfățișa ceva ce, de la acea distanță, părea a fi un colț de țară populat cu vaci. Sau poate oi. Nu prea eram în stare să deosebesc lucrurile frumoase și strălucitoare între ele.

— Alea sunt oi sau vaci? am mormăit.

— Ăia sunt călugări, bețivan orb ce ești.

— A, da.

Era o scenă pastorală. Călugării făcând ceva pastoral. Poate cu oile. Nici despre asta nu eram în stare să-mi dau cu părerea.

— De ce călugări? am întrebat eu.

A ridicat din umeri.

— Ăia sunt cei care fac Cana 20-20.

M-am cutremurat și am mai dat niște cafea pe gât.

— Am vărsat un pic în camera alăturată. Îmi pare rău. Fac eu curat.

— Groaznică băutură, a zis Slattery. Nu-mi permiteam s-o servesc pe-aici. O păstrez pentru piliți. Dar e un loc plăcut, ei au suflete generoase și, ce mama naibii, e o cauză dreaptă, nu?

— Despre ce vorbești? am întrebat. Despre oi sau despre călugări?